

IV. КОГНІТИВНІ ТА КОМУНІКАТИВНО-ПРАГМАТИЧНІ АСПЕКТИ ЛІНГВІСТИКИ

Ганна Бабічева
(Київ)

УДК 811.161.2'42

АКСІОЛОГІЯ ТА ПРАГМАТИКА СУЧАСНОГО АНГЛОМОВНОГО ВІЙСЬКОВОГО ДИСКУРСУ

З'ясовано структурно-специфічні особливості сучасного військового дискурсу в англійській лінгвокультурі, а саме відповідність типології ритуальних дій, наявність прецедентних текстів, з'ясовує специфічні ознаки військової комунікації на лексико-семантичному рівні. Автор досліджує функціональний розвиток аксіологічних домінант у діяхронії, зміщення ціннісного фокусу за рахунок виникнення нового підходу до вирішення військових конфліктів – інформаційної боротьби. Розглянуто прагматичний потенціал вищезначеного виду дискурсу, його комунікативні складові, а саме різноманітні інструменти комунікативного впливу на реципієнта інформації в рамках поданого виду дискурсу.

Ключові слова: *військовий дискурс, інституціональний дискурс, аксіологічна складова, когнітивно-прагматичний підхід, прецедентні тексти, комунікативні стратегії.*

Постановка наукової проблеми. Враховуючи той факт, що сучасний військовий дискурс, як об'єкт спеціального аналізу є недостатньо вивченим, а, оскільки, ця комунікативна система є динамічною та постійно розвивається, виникла необхідність його детального вивчення в системі дискурсивної практики. Не меншу цікавість для дослідження представляє неоднорідність структури, лінгвопрагматичні складові, а також аксіологічні домінанти сучасного військового дискурсу у діяхронії. Краще розуміння специфічних ознак військового дискурсу як на формальному, так і на прагматичному рівні сприятиме кращому його розумінню та попередженню можливих загроз та конфліктів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Слід зазначити, що когнітивно-дискурсивний підхід вже достатньо давно застосовується в низці робіт о станніх років (О.С.Кубрякова, Н.Д. Арутюнова, Н.Ф.Алефіренко, О.В. Александрова, Ю.М. Караулов, В.З. Демьянков, В.І. Карасик, В. М. Савицький, Т.А. ван Дейк; У. Чейф) Однак, він ще не отримав достатнього запровадження в дослідженні військового дискурсу, а саме при вивченні його аксіологічних та прагмалінгвістичних складових.

Мілітаристський дискурс лише нещодавно став предметом детального вивчення науковцями. Мова військових розглядається в її структурному, змістовному і функціональному аспектах та її дослідження ведеться в рамках різних дисциплін – когнітивної лінгвістики, теорії мовної комунікації, соціолінгвістики, мовознавства та інших. Зокрема, велися спроби системного опису військової термінології, фразеології, лексико-семантичних, стилістичних особливостей вищезначеного дискурсу і систематизації концептів, що входять до його складу в роботах Шейгал Е.І., Посмітної В.А., Вигівського В.Л., Юсупової Т.С., Акульшиної Н.Т.

Мета статті: виявлення структурних, функціонально-стилістичних та прагматичних особливостей сучасного військового дискурсу. Відстежити діяхронію та синхронію його аксіологічних складових.

Виклад основного матеріалу й обґрунтування отриманих результатів дослідження. Досліджуючи національно-культурну специфіку мовлення, а також його ціннісні домінанти, ми аналізуємо вже не текст, а дискурс. В організації дискурсу проявляється взаємозв'язок мови, культури та когнітивних моделей. Вивчення способів відображення фрагментів дійсності в різних мовах, аналіз мовної картини світу, представленій в різних лексичних систематизаціях, дослідження національно-культурної специфіки на рівні тексту, а саме дискурсу є взаємопов'язаними та актуальними проблемами лінгвістики. Дискурс виступає як складне комунікативне явище, розгалужену систему екстралінгвістичних знань «гіпертекст».

У запропонованій статті досліджується інституціональний різновид дискурсу, який є особливою формою спілкування, зумовленого соціальними функціями партнерів і регламентованого як за змістом, так і за формою [1, с. 299].

На основі релевантних соціолінгвістичних ознак ми можемо виділити з військового дискурсу інші види дискурсу, а саме політичний, спортивний, педагогічний, юридичний, та інші види інституціональних дискурсів що вказують на його приналежність до певних суспільних інститутів та ритуальну складову. Ритуал є особливою формою комунікації, яка передбачає дотримання групою людей, об'єднаних спільною метою, чіткого сценарію, детермінованого послідовними вербальними та невербальними конститuantами: нагородження, присяга, вшанування, святкування, відставка, підняття та приспущення прапору, військовий парад, винесення прапору, зміна почесного караулу а також рекурентне впровадження розгалуженої системи заохочень і покарань.

Відповідність типології ритуальних дій зумовлена наявністю наступних складових: (1) До учасників військового ритуалу можуть бути залучені як групи з чітко детермінованою обмеженою чисельністю: дивізія, рота, батальйон, батарея, загін, так і загальний збір варійованої чисельності всіх родів та видів військ. (2) Хронотоп ритуальності військових дій включає як циклічні ритуали: присяга, військові свята, демобілізація, присудження чергового військового звання, так і спорадичні: серед яких колективного характеру - нагородження, покарання, та індивідуального - заохочення та стягнення. Більшість ритуалів мають публічний та сакральний характер за присутності колективу товаришів по службі. (3) Стратегія військового ритуалу полягає у реалізації констатуючої, мобілізуючої та консолідуючої функції.

Обов'язковою складовою військового ритуалу є наявність прецедентних текстів: присяга, витримки з статуту. Подані тексти є жорстко клішованими, підпорядковані вимогам військового дискурсу. Використання флагів, сакральних символів (медалей, знаків, орденів та ін.), мовленнєвих кліше підкреслюють ритуальну складову військового дискурсу, додають урочистості та офіційності подіям.

Чітка ієрархічна структура військової комунікації майже виключає горизонтальну комунікацію між рівно статусними учасниками спілкування, оскільки вертикальна комунікативна ієрархія присутня в двох видах висхідна (підлеглий-командир) та низхідна (командир-підлеглий): а) на рівні виконання обов'язків в залежності від ступеня їх важливості та відповідальності для конкретної бойової ситуації, в) на рівні вислуги років, оскільки досвід є ключовою статусною складовою служби в армії, с) на рівні звань у випадку рівнозначних посад та навпаки.

Мова комунікантів має чітко детермінований характер, в який не має місця реквестивним модальним дієсловом, рекомендаціям, чи риторичності. Директиви, накази, концепції, статuti мають облігаторну модальність із жорсткою оціночною конотацією, чітку та виважену аргументацію, безкомпромісність та унеможливають сумніви у справедливості тверджень, що не залишає місця запитанням не по суті, сумнівам. Про це свідчить облігаторна модальність дієслів, що номінують виконання наказів: *to follow orders, to obey the authorities, to carry out orders*. Хоча, в деяких випадках допускаються додаткові роз'яснення та уточнення деталей за умови виконання конкретного бойового завдання, або надання пропозицій, але не зауважень.

Мова військових, як офіційна, так і неофіційна складається з великої кількості військової номенклатури, що включає цифрові або літеро-цифрові позначення: *The New Orleans is one of 35 LCU-2000 series in service. (The Landing Craft Utility boat)*.

Також їй притаманна насиченість спеціальними скороченнями і умовними позначеннями, що використовуються переважно у військовому дискурсі та є незрозумілими для пересічних носіїв мови. Тому є кілька пояснень, по-перше більшість скорочень має термінологічний характер та використовується на позначення явищ, об'єктів реальної дійсності військових, по-друге, для прискорення передачі інформації, по-третє мова скорочень та аббревіатур утаємничують їх ключові складові та додають секретності змісту інформації: *Commanding Officer (CO), Service number (SN), NCO (Non-commissioned Officers), APC (Armoured Personnel Carrier), IFV (Infantry Fighting Vehicle), Pl (Platoon), Coy (Company), HQ (Head Quarters), The Ops Officer, Lt Col (Lieutenant Colonel), Capt, Maj, 1-st Engr Regt, INT CORPS, Sig Sqn, the RA (Royal Artillery), the RLC (Royal Logistic Corps), the AAC (Army Air Corps)*.

Військовий дискурс характеризується великою насиченістю спеціальною військовою лексикою, широким використанням військової термінології, наявністю певної кількості стійких словосполучень і ідіом, характерних тільки для військової сфери спілкування: *to lift fire* – *перенести вогонь в глибину*, *to run the guard* – *пройти повз часових непоміченим*, *fly to arms* – *поспіхом готуватися до війни*, *take the field (take the field (against))* – *розпочинати, розгорнути військову кампанію*. Слід зазначити, що кількість ідіом в військовому дискурсі істотно обмежена, в той час як кількість стійких сполук як в українській мові так і в англійській достатньо велика.

Із точки зору синтаксису військовому дискурсу притаманно використання еліптичних конструкцій, форм пасивного стану, інфінітивних конструкцій та частою заміною підрядних речень абсолютними дієприкметниковими зворотами.

Всі вищеозначені особливості військового спілкування пов'язані з певним функціональним навантаженням, що характеризує військову сферу спілкування: стислість, чіткість і конкретність формулювань, стислість викладення, чітке відокремлення однієї думки від іншої, що забезпечує логічну послідовність інформування стрункість будови матеріалу.

В основу повідомлень про військові конфлікти покладено архетипічну бінарну опозицію «свій – чужий», яка поділяє суспільство на тих хто захищає інтереси більш впливової сторони – «our», та ті хто нападає та чинить супротив «чужий» (захисник-ворог). В дискурсі військового конфлікту ця опозиція доведена до крайнього ступеню, що відображає полярність опозиційних сил [3, с.120]: *It (NATO) is also offering, to regional states that request it, assistance in developing their own (African countries) capacity to combat piracy activities; We would not be where we are if we had accepted the fact that this is primarily our war...; Hostilities continued between Israeli and auxiliary forces on the one hand and Lebanese groups who proclaimed their resistance against the Israeli occupation on the other.*

Останнім часом конвенціональне поняття *ворог* – *enemy* та *захисник* – *defeater* трансформувалось у військовому дискурсі у «*a belligerent party, insurgents, rebels, local forces, terrorists, threat*» з одного боку та «*security forces*», «*peace support / building/ keeping forces*» або «*allies, organization, rebel groups, etc.*» з іншого.

В текстах про сучасні бойові дії американської армії, конфліктуючі сторони переважно представлені організаціями, які уособлюють інтереси кількох держав, в той час як конкретні країни-учасники бойових дій номінуються опосередковано. Сучасна війна перетворилася на протистояння зацікавлених груп та угруповань на певній території.

Отже, військові дії переважно ведуть групи держав об'єднаних спільними економічними, політичними, аксіологічними (релігія, культура, мораль) та геостратегічними інтересами: NATO, the UN (the United Nations), ISAF (International Security Assistance Force), OSCE (the Organization for Security and Cooperation in Europe), the EU (the European Union). В текстах військової тематики подані організації можуть виступати як союзники, так і сторони, що мають різні погляди на конфлікт: *NATO's open door policy and its collaboration with other international organizations such as the UN, OSCE and the EU have been remarkable; ... aid does not focus on the areas where the Taliban threat is growing. The UN effort is divided, corrupt, and focused on post-conflict needs; It has to be said that on the institutional level, relations between the EU and NATO are far from harmonious. Between 2003 and 2009, it was fashionable to accuse France of being hostile towards NATO: indeed, many Europeans suspected France of waiting to develop European defense in competition with NATO.*

Отже, більшість англійських текстів подіє інформацію під кутом зору однієї з організацій: NATO, the EU, the UN. З іншого боку подані організації можуть бути протиставлені в дискурсі опозиційно, як «загроза» за схемою «NATO - the EU», або «NATO - the UN» в залежності від задіяних країн-учасників військового конфлікту та геополітичних інтересів.

Однак, головним «злодієм», «загрозою» виступає політична система «режим диктатора», з іншого боку вона протиставлена політиці демократії та свобод, оскільки політичні та стратегічні виклики складають підґрунтя військових дій. «Захист» інтересів народу, «демократія», «особисті свободи», «людські життя», «стабільність та безпека», «збереження миру», «багатонаціональне суспільство» виступають ключовими ціннісними домінантами, які становлять аксіологічну складову дискурсу. «Закон», «свобода» протиставлені особистому

«взиску», «диктатурі», «узурпації влади» серед інших загроз «тероризм», «повстанські дії», «піратство», як загроза економічним інтересам держав та різні види зброї масового знищення.

... *help to maintain a safe and secure environment and freedom of movement for all citizens, irrespective of their ethnic origin; NATO implemented all military aspects of the UN Resolution as a contribution towards a peaceful transition to democracy in Libya; Of course the Iranian nuclear challenge remains a potential threat, against which Israeli Air Force planners in particular are building up their capabilities; The operation evolved out of NATO's immediate response to the terrorist attacks against the United States of 11 September and is NATO's only Article 5 collective defense operation; Syria is known to have a significant stockpile of chemical weapons. There have been growing concerns in neighbouring countries and among Western governments about the security of such weapons should the regime fall.*

Традиційно фінальний розвиток конфлікту завжди визначали аксіологічні домінанти: «поразка - перемога» відповідно «victory – defeat», «to win war - to loose war», але останнім часом подані опозиційні номінації зазнали значних змін. Ми спостерігаємо рефлексивне зміщення семантичного фокусу з «victory» на «war results», «war consequences», замість to be defeated – to fail, to defeat smb. / smth. - to fall / topple down / overthrow the regime, officially end war та пом'якшення прямих традиційно військових номінацій. Така ефемізація лексичних найменувань наводить на думку про політизацію сучасних військових конфліктів, що призводить до введення суспільства в оману та фальсифікації реальної дійсності при висвітленні військового конфлікту або її замовчування фактів та подій; *America's war in Iraq officially ended last Thursday with a flag-lowering ceremony in Baghdad; ... All US troops had been due to return home by Christmas; Australian and Polish troops which invaded Iraq and toppled the regime of Saddam Hussein in 21 days of major combat operations.*

Відображення уявної дійсності є найбільш поширеним комунікативним інструментом політиків та медіа, який поступово став невід'ємною частиною військового дискурсу. Така ситуація вказує на впевненість у своїх силах та правоті своїх рішень сторони, що ініціює конфлікт. В свою чергу доповіді та повідомлення про військові дії перетворюються у пропаганду: *NATO took over command ...in August 2003, with the aim of helping to establish the conditions in which Afghanistan can enjoy a representative government and self-sustaining peace and security. Initially restricted to providing security in and around Kabul, the mission has gradually expanded...*

У поданому прикладі відбувається підміна реальної дійсності та реальної мети на уявну, ілюзорну. Відволікається уваги від справжнього стану речей шляхом перекручування фактів, евфемізації наступальних військових дій. Таким чином, важливе значення для військової комунікації набуває ідеологія, в той час як значення особистої думки майже повністю нівелюється. Для кращого розуміння військового дискурсу необхідно досягнути ідеологічне підґрунтя військових промов, що тісно пов'язане з існуючими в американському суспільстві формами політичного правління та влади.

Часто у своїх лекціях та промовах, військові представляють свої агресивні дії апелюючи до загальнолюдських цінностей: *Стабільність, Безпека, Мир, Демократія, Свобода*. Для цього, переважно, коло союзників гіперболічно розширюється до світових масштабів.

Under the authority of the UNSCR 1244, NATO has been leading a peace support operation in Kosovo since 1999 in support of wider international efforts to build peace and stability in the area.

Окрім аксіологічного фокусу, в військовому дискурсі використовуються різноманітні засоби та інструменти мови та мовлення, що уособлюють специфіку прагматичного потенціалу текстів мілітаристської тематики. Поряд із евфемізацією, метафора, набуває поширеності під час читання промов, доповідей та лекцій військовими, це інший спосіб прихованої маніпуляції свідомістю слухача, що з одного боку полегшує сприйняття інформації, а з іншого – завуальовує та виправдовує жорстокість військових дій: *In the end its like parents and their children – you discipline them for their misbehaviour – not because you don't like them and you tend to use a punishment that is just enough to make the point – you use restraint.*

У більш широкому попередньому контексті ми дізнаємося, що в ролі батьків виступають сили підтримки миру (*a peace support force*), під дітьми метафорично називають країну, яка веде військові дії проти миротворців (*a belligerent party*).

Завуальованість, прихованість концепту «війна» є обов'язковою складовою сучасних промов військових. У текстах мілітаристської тематики лексема «war» майже не зустрічається, замість неї, частотно уживаною стає номінація «conflict», на також вказую на певні маніпулятивні комунікативні дії з боку мовця.

Серед інших поширених лексико-семантичних засобів військового дискурсу окремої уваги заслуговує гіперболізація та використання контекстних гіперонімів для посилення впливу на реципієнта інформації. Динаміка розвитку контекстних гіперонімів переважно інтенсифікується в рамках однієї доповіді, тексту тощо, чи кількох послідовних повідомлень: «*to stop - to eliminate - eradicate, - to destroy*» *potential threat*; «*to launch - to fuel - to evolve - to escalate*» *military conflict*. Така інтенсифікація семантичних ознак дії є засобом переконання аудиторії у правильності прийнятих керівництвом рішень та військових дій.

Висновки та перспективи подальшого дослідження. Аналіз англійського військового дискурсу виявив, що останній, безсумнівно, відноситься до інституціонального типу дискурсу та має ознаки ритуальності дискурсу, оскільки, по-перше, він володіє всіма необхідними для цього ознаками - тема і жанр текстової складової, а також хронотоп, учасники комунікації, символи, ритуальність дій, завдання та стратегії екстралінгвістичної складової. Було відслідковано лексико-семантичні, стилістичні особливості структури дискурсу військових, а також аксіологічні домінанти запропонованого типу дискурсу в синхронії та діахронії. Як перспективу дослідження ми можемо розглядати детальне вивчення прагмалінгвістичних стратегій військової мовної комунікації, сучасних технік комунікативного впливу в мові військових. Військова метафора в мові англійських ЗМІ, взаємодія та реалізація різних типів дискурсу в контексті військового дискурсу є також цікавими для подальшого наукового аналізу.

ЛІТЕРАТУРА

1. Карасик В.И. Языковой круг: личность, концепты, дискурс: монография. – Волгоград: Перемена, 2002. – 477 с.
2. Міжнародний тиждень у Києві «Організація північноатлантичного договору після Чикагського самміту 2012»: Лекції та статті. – К.: НУОУ ім. І. Черняхівського, 2013. – 150 с.
3. Шейгал Е.И. Мозгалина А.И. Концептуальное противостояние в дискурсе современного военного конфликта. / Аксиологическая лингвистика: Проблемы коммуникативного поведения : сб. науч. тр. / под ред. В.И. Карасика, Н.А. Красавского. – Волгоград : Перемена, 2003. – С.119-124.
4. International week in Kyiv «NATO: common responses to common security challenges»: Syllabus and Readings. – Kyiv-Rome-Oberammergau: UNDU, NATO Defense College, NATO school, 2012. – 130 с.

Бабичева А. Аксиология и прагматика современного англоязычного военного дискурса.

В статье определены структурно-специфические особенности современного военного дискурса в английском лингвокультуре, а именно соответствие типологии ритуальных действий, наличие прецедентных текстов, выявлены специфические признаки военной коммуникации на лексико-семантическом уровне. Автор исследует функциональное развитие аксиологических доминант в диахронии, смещение ценностного фокуса за счет возникновения нового подхода к решению военных конфликтов – информационной борьбы. Рассмотрены прагматический потенциал вышеозначенного вида дискурса, его коммуникативные составляющие, а именно различные инструменты коммуникативного воздействия на реципиента информации в рамках представленного вида дискурса.

Ключевые слова: *военный дискурс, институциональный дискурс, аксиологическая составляющая, когнитивно-прагматический подход, прецедентные тексты, коммуникативные стратегии.*

Babicheva A. Axiology and Pragmatics of Contemporary English-language Military Discourse.

The specific structural features of modern English military discourse have been defined in the article. Its compliance with custom typology, in particular, the presence of precedent texts, reveals the specific features of military communications on the lexical-semantic level. The author examines the functional development of axiological dominants in diachrony, shifting the focus on values by regarding the invention of a new approach to military conflicts – the information war. The pragmatic potential of abovementioned discourse, its communication components, along with various tools of communicative impact on the recipient submitted in the form of discourse have been analyzed.

Key words: *military discourse, institutional discourse, axiological constituent, cognitive-pragmatic approach, case texts, communication strategy.*

УДК 811.111'373

СОЦІАЛЬНО-КОГНІТИВНІ ЗАСАДИ ЛІНГВІСТИЧНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ
ПЕСИМІСТА ЯК КОМУНІКАТИВНОЇ ОСОБИСТОСТІ

*Розглянуто соціально-когнітивні аспекти ідентифікації поняття «песимізм» в англійській мовній свідомості. Встановлено, що соціально-когнітивні категорії оцінки, віри, очікування та надії є базовими концептами, які визначають комунікативну поведінку песимістичної особистості. Виявлено, що дані конструкти є пріоритетними у процесі формування концептуальної картини світу песиміста як комунікативної особистості. Доведено, що основними засобами ідентифікації поняття «песимізм» в англійській мовній свідомості є лексеми *pessimism, pessimist, pessimistic, pessimistically*. Проаналізовано семантичну структуру лексичних одиниць на позначення песимізму та встановлено семантичні компоненти, які актуалізують соціально-когнітивні категорії оцінки, віри, очікування та надії в мовній свідомості англомовної песимістичної особистості. Доведено, що основою вербально-семантичної ідентифікації поняття «песимізм» в межах соціально-когнітивної парадигми є родові (*belief, gloomily*) та видові (*bad, disadvantageous, futile, evil, pain, misfortune, adverse, dark, negative, undesirable, corrupt, desponding, disbelief, distrust, lack, despairing, worst, to believe, to expect, to anticipate, lack of hope*) семантичні компоненти, аналіз яких дозволяє пояснити механізми, які супроводжують не лише соціально-когнітивну, а й мовленнєву та комунікативну діяльність песимістичної особистості.*

Ключові слова: комунікативна особистість, песимізм, песиміст, соціально-когнітивна теорія, концепт, семантичний компонент.

Постановка наукової проблеми. Концептуалізація песимізму як гетерогенного гуманітарного явища, розвиток якого визначається факторами антропоцентричного порядку, є передумовою для всебічного вивчення даного феномену в межах лінгвістичної парадигми.

Розгляд песимізму крізь призму соціально-когнітивної теорії А. Бандури та Дж. Роттера дозволяє звернути увагу на ті соціально-когнітивні категорії, які визначають песиміста як особистість, що має певний набір когнітивних характеристик, які ґрунтуються на поняттях оцінки, мотивації, мети, очікування, самоефективності, надії, віри, волі [4, с. 14] та передбачає розуміння цих параметрів як базових концептів, що слугують фундаментом концептуальної картини світу песиміста. Закодована інформація про людину і навколишній світ, яка міститься у вищезазначених соціально-когнітивних конструктах, дозволяє пояснити механізми, що супроводжують не лише когнітивну, а й мовленнєву та комунікативну діяльність песимістичної особистості.

Основною ланкою, що опосередковує взаємозв'язок концептуальної та мовної картин світу, є мовна свідомість як сукупність перцептивних, концептуальних і процедурних знань носія культури про об'єкти реального світу [5, с. 4]. Оскільки мовна свідомість є сукупністю образів свідомості, що формуються і озвнищуються за допомогою мовних засобів [6, с. 26], вербально-семантична ідентифікація поняття «песимізм» є основою для лінгвістичного аналізу лексикалізованого [7, с. 152–170] змісту свідомості комунікативної особистості песиміста на семантичному, когнітивному та прагматичному рівнях.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Песимізм як одна з парадигм людського буття, яка при відповідних обставинах наповнюється конкретно-історичним змістом, займає важливе місце серед дискусійних проблем сьогодення. Хоча песимізму приділяється значна увага в сучасних гуманітарних студіях, пріоритетним залишається його переосмислення у межах філософської (А.Р. Геворкян, М.А. Лепський, Ш.Х. Боташева, І.С. Дудник), психологічної (М. Шайер, Ч. Карвер, М. Зелігман, О.А. Сичов, М.С. Замишляєва) та соціально-психологічної (К. Мудзибаєв, Л. Кесельман, М.Г. Мацкевич, В.П. Трусов) галузей сучасного знання. Сучасні уявлення про песимізм як про індивідуально-психологічний феномен спираються на підходи та теорії, що існують в межах персонології, а саме, на теорію поля К. Левіна, теорію особистісних конструктів Дж. Келлі та теорію локуса контролю Дж. Роттера. Соціально-когнітивні параметри